

TRIA VIA ... AL PEDRAFORCA

Secció GEDE, Koki i Pilar.

VIA 1

ESPERÓ NORD, EL CALDERER, PEDRAFORCA

Via Directa Anglada Guillamon. MD/A1, 600m

J. M. Anglada i F. Guillamon (1958)

Existeix molta informació i moltes ressenyes d'aquesta via, molt millors de les que jo us pugui fer. No us faré, doncs, una mala ressenya ni una còpia dolenta del que ja hi ha editat, prefereixo enviar-vos a les fonts. Per a mi, ara mateix, una de les millor ressenyes és la que trobareu a la web de caranorte.

A la seva guia del Pedraforca Joan Jover ens diu que *aquesta és la via pel nou visitant que només pugui realitzar una sola ascensió al massís*. Patrice de Bellefon destaca aquesta ascensió com una de les 100 millors del Pirineu: *entre la multitud de itineraris de este macizo el espolón N es el mas bello (...) su escalada aérea y muy difícil, sobre una roca segura, requiere las técnicas más diversas*. Devant d'aquest apadrinament, qui és capaç de posar en dubte l'interès d'aquesta ascensió? Només diré que he recorregut tres vegades aquest esperó, a la primavera, a l'estiu i a l'hivern, i que tot hi així em corcega la impaciència per a tornar-hi.

Aproximació: Sortiu d'hora amb la primera llum de dia. Des del refugi Lluís Estassen agafeu a la dreta el camí de la Canal del Verdet i seguïu-lo fins a la primera torrentera. El corriol combina trams de bosc i torrentera, aviat trobarem indicadors per a dirigir-nos a les vies de la "Pany". Nosaltres hem de seguir lleugerament a la dreta per acabar travessant una segona canal que ens ha de portar cap a la característica piràmide de roca del peu de via (evident). Cal superar la piràmide amb una grimpada de III (atenció). Uns pitons vells ens indicaran el peu de via, que començarà molt dreta.

1a part

Els primers 250m de paret constitueixen una escalada combinada sostinguda sobre el V amb passos d'artificial de fins a A1. Es pot apurar en lliure amb dificultats de fins a 7b, tot hi que els pitons d'època no conviden a grans fantasies. Es tracta d'un calcari de bona qualitat, amb esquerdes per a col·locar tascons i friends amb facilitat. No obstant l'escalada és atlètica. El pas dels escaladors i el material abandonat no ens donaran problemes a l'hora d'identificar l'itinerari. En els trams fàcils podem trobar roca solta (tarteram) on haurem de vigilar.

Un cop realitzats els 6 primers llargs podem optar per acabar sortint per la via Pany. Uns 250m d'escalada de II i III grau que ens faran arribar al Collet de la Cova. Des d'allí desgrimparem per la cara sud fins a la gran tartera que baixa de l'enforcadura i seguirem la via normal del Pollegó Superior, de descens, fins al refugi. La majoria d'escaladors opten per aquesta alternativa.

No obstant, el meu consell és continuar la via directament fins al cim, molt més elegant i "alpinísticament" interessant.

2a part

Els 350m que ens queden fins al cim són de dificultat poc sostinguda. Haurem d'escalar per un terreny de grans dimensions alpinístiques, amb molt d'ambient. Les reunions les haurem de muntar al nostre arbitri, aprofitant el que puguem. Cal vigilar amb les trams sinuosos per a evitar fer caure pedres, en aquest cas és millor fer tirades curtes. Especial atenció al llarg en flanqueig a l'esquerra, per una vira, per evitar el "4" que pot provocar arrossegar pedres amb la corda. En el terreny de menys dificultat podrem avançar a "l'ensamble", col·locant assegurances, preferiblement amb la corda escurçada. Completar aquesta segona part de recorregut és el que dóna caràcter de "gran ascensió" a la via.

Descens: La via finalitza just al cim del Calderer. Pel descens ens caldrà buscar al sud, amb tendència a la dreta, la via normal. De seguida trobarem un díedre equipat amb cable. Ens caldrà anar seguint fites i cables en direcció a l'enforcadura (evident). Molta atenció amb l'estat del cables! Des de l'enforcadura podem baixar directes per la tartera i la via normal fins al refugi (2h, ràpid però molt pesat). No obstant, si esteu sobrats de temps i forces, podeu pujar seguint les fites fins al Pollegó Superior (15') i des d'allí seguir la cresta direcció Oest per la ruta de la Canal del Verdet. Un cop al coll del Verdet cal descendir direcció N (evident) per fàcil desgrimpada i passats uns prats (magnífica vista) continuar les traces direcció E resseguint la cara N fins al refugi (2h30'). L'itinerari, més llarg però menys pesat, ens compensarà amb les millors vistes de la via que acabem de fer.

Material: 10 exprés, cintes llargues, friends variats, joc de tascons de cable, cordinos per llaçar claus, 5 pitons variats, estreps, casc. Aigua, algunes barretes energètiques i manta d'emergència. Ambient d'alta muntanya, fins i tot a l'estiu el folre polar i un paravent poden ser útils, calçat adequat pel descens (canals i tarteres).

Època aconsellable: Orientació Nord. Finals de primavera, estiu i principis de tardor. La ruta es pot escalar a l'hivern (peus de gat fins a R6) amb tot el material necessari d'escalada hivernal.

Horari: Si anem fins al cim, una jornada molt complerta. No oblideu el frontal!

Bibliografia:

"Pedraforca, guia d'escalades" Joan Jover i Garcia, Ed. Pleniluni (1990)

"El Pirineo Oriental, entre el IV i el 6b" Alberto Urtasun Uriz, Ed. Desnivel (2004)

"Los Pirineos, las 100 mejores ascensiones y excursiones" Patrice Bellefon, Ed. RM (1977) i Ed. Desnivel (2006)

http://www.caranorte.com/resenas/directorio/europa/espana/catalunya/pedraforca/el_calderer/anglada-guillamon.php

VIA 2

EL CALDERER, Cara Nord

Via Estassen, 600 m, IV (alguns passos)

Uns dotze llargs, equipats amb pitons i un parabolt als passos més difícils. Poques reunions equipades. Fàcil d'assegurar.

Primera ascensió: Ll. Estassen, J. Pustes, J. Vila i J. Rovira, 30 de juny de 1928

La clàssica per excel·lència de la cara Nord del Pedraforca. L'Estassen és una via senzilla, predominantment de III i amb alguns passos de IV, en la que es gaudeix d'unes fantàstiques vistes i d'un veritable ambient de via alpina.

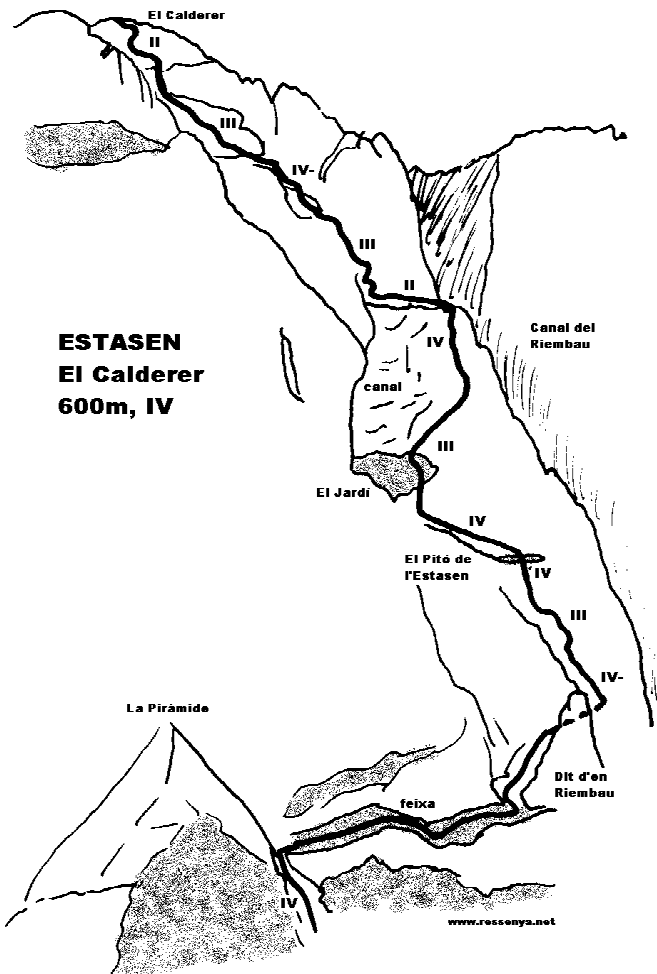
La roca és calcària i de bona qualitat en els trams difícils. En alguns trams senzills, però, cal anar amb compte perquè la roca no es tan sòlida.

Malgrat sigui una via de grau senzill, no val a badar perquè es tracta d'un itinerari llarg i que només està equipat en els trams difícils (amb pitons i algun parabolt). Cal doncs vigilar molt l'horari per arribar amb marge d'hores de llum al cim del Calderer. Per baixar a la tartera del Pedraforca cal fer una desgrimpada o bé trobar un camí equipat que mena a l'enforcadura, i totes dues coses poden ser molt delicades sense llum natural. Després encara ens quedarà tot el descens per la tartera i el camí pel bosc fins al refugi...

L'itinerari de la via està marcat amb taques de pintura verdes, la qual cosa facilita molt l'ascensió (tot i que potser en alguns trams la abundància d'aquestes marques és excessiva i li resta ambient a la via).

Aproximació: En cotxe, anar fins a Saldes i seguir les indicacions per anar al Refugi Lluís Estassen. Sortim del refugi i agafem un camí pel bosc que puja en diagonal a la dreta, marcat amb taques blanques. Després de travessar un primer torrent sec, ens enfilem cap amunt per un pendent fatigós fins a trobar, al damunt d'una roca, unes pintades indicant el camí cap a les vies: "Pany" i "Estassen". Seguint la direcció de la segona, ens trobem amb una gran canal, amb la qual arribem a la base de la Piràmide (és útil prendre-la com a punt de referència a l'hora de trobar la via). Creuem cap a la dreta per la base de la Piràmide. La via comença a la base inferior dreta de la Piràmide, per un díedre molt marcat. Hi trobem les primeres marques verdes que seguirem durant tot l'itinerari d'ascensió.

En total, cal comptar al voltant d'una hora des del refugi fins l'inici de la via (això trobant el camí a la primera...)

Descripció de la via:

Comencem enfilant-nos per un díedre polit (IV). Després d'uns 25m arribem a una feixa per la qual caminem cap a la dreta fins al peu del Dit del Rimbau. El superem per la seva esquerra, per una canal senzilla, fins al collet entre aquesta agulla i la paret. Aquí realment és a on es considera que comença la via.

Flanquegem lleugerament a la dreta, cap a la Canal del Rimbau i pugem fins a la base de l'esperó que queda sobre el Dit del Rimbau. Escalem un tram d'uns 100m de IV i arribem a una paret vertical d'uns 25m (en aquest tram hi ha algun pitó).

Al final d'aquesta paret ens trobem a la plataforma anomenada Pitó de l'Estasen (el nom li ve del pitó de grans dimensions que hi van clavar quan es va obrir la via, segons les males lllengües per desfer-se del pes del mateix).

Sortim de la plataforma cap a l'esquerra, per anar a cercar el pas més espectacular d'aquest itinerari, un flanqueig cap a l'esquerra per una cornisa estreta i molt penjada (uns 30m, IV, algun pitó). Al final de la mateixa, arribem a una plataforma verdosa, "El Jardí". Pugem per una àmplia canal amb tendència a la dreta, a la part alta de la qual ens trobarem amb algun pas fi de IV-, amb pitons. La deixem i continuem per l'aresta a l'esquerra de la Canal del Rimbau. Continuem per l'aresta fins al final. Creuem cap a la dreta descendint un parell de metres fins a trobar una canal fàcil i a la part final fem una travessa a la dreta. Fem un flanqueig aeri de III (hi ha un pitó) i continuem fins a situar-nos al peu d'un díedre vertical. L'escalem (IV, amb un parabolts) i al final tirem a l'esquerra a buscar una altra canal (pitó final de les dificultats). A partir d'aquí, la via es tracta més aviat d'una grimpada que ens portarà fins al cim.

Descens: Un cop al cim del Calderer, tenim dues opcions per baixar. La primera, seguir les fites que, amb una desgrimpada delicada i un pèl llarga, ens porten a la tartera, per sota de l'enforcadura. L'altra opció és tirar cap a la dreta fins a trobar el descens equipat amb cadenes per pujar de l'Enforcadura al Calderer. Hi ha alguna fita que ens menarà a una darrera canal descendent fàcil que arriba a l'Enforcadura. A partir d'aquí (es triga uns tres quarts d'hora des del cim), en tots dos casos, cal baixar per la cada cop més relliscosa tartera fins a trobar el camí a l'esquerra que va pel bosc fins al refugi. Cal comptar una horeta més per baixar la tartera, i uns 20 minuts de camí pel bosc.

Material: 2 cordes de 50m o 60 m, joc de tascons, joc de friends, anelles de cintes, cintes de reunió, cintes exprés. Casc. Per si de cas, frontal...

Època aconsellable: Primavera avançada, estiu i principis de tardor (a l'hivern hi ha neu i gel). No obstant, cal tenir en compte que es tracta d'una pared nord, i hi fa fred...

Horari: Per la via, entre 3 i 5 hores (depenent de la rapidesa de la cordada i del nombre de llargs que es facin; alguns trams es poden fer a l'ensemble). L'aproximació és d'entre 1 hora i 1 hora i mitja. Pel descens s'inverteixen unes dues hores.

Bibliografia: 2497 *Pedraforca, Todas las ascensiones y escaladas*. Joan Miquel Dalmau. Editorial Barrabés.

Pedraforca, guia d'escalades. Joan Jover i Garcia. Col·lecció Aetos 1. Edicions Pleniluni.

<http://www.ressenya.net/php/vimprimible.php?id=338>